

DEN AANSLAG OP DE BELGISCHE SOLDATEN

DE STANDAARD, maandag 2 juli 1923

DEN AANSLAG OP DE BELGISCHE SOLDATEN

— nadere bijzonderheden —

Koblenz, 30 juni. — Het is eergister nacht, rond 1.30 u. dat een bom, welke waarschijnlijk in den reizigerstrein, komende uit Duisburg, was neergelegd, ontplofte op het oogenblik dat de trein de brug van Hochfeld opreed (brug over den Rijn op de lijn Krefeld-Duisburg. De schildwacht die op de brug stond en negen andere soldaten werden gedood. Daarenboven zijn er tien gekwetsten, waaronder vier zwaar.

Het parket is ter plaatse. Er hebben nog geen aanhoudingen plaatsgehad. De burger-reizigers werden ondervraagd. Volgens het onderzoek, was de bom neergelegd in een watercloset van den trein. Wat betreft de stoffelijke schade, werd een wagon totaal verbrijzeld, andere werden beschadigd.

Hier volgt een lijst slachtoffers : ...

Julien Thienpondt lag languit uitgestrekt op zijn bed te bekomen van een vermoeiende dag. Toch heerste er een vrolijke stemming. De kwinkslagen vlogen over en weer en er werd guitig gegrapt aan de Vlaamse kant in de barak. Tot de Vlamingen zich bewust werden van een ongewone stilte aan de Waalse zijde. Julien voelde hoe een aantal Walen naar hem zaten te staren en kreeg een onrustig gevoel, een onbehagen dat zijn maag bijna deed samentrekken. Wat mankeerde die Walen toch ?

Aan de overkant stelde een van de Walen zich recht en vroeg aan Julien : „Vous avez un frère en Allemagne, dans l'armée ?”. „Ja 'k, oui !”, antwoordt Julien, die zich steeds meer onzeker voelt worden.

De Waal die hem zojuist aangesproken had komt naar hem toe en geeft, zonder een verder woord, een krant aan Julien.

Op de voorpagina ziet hij foto's van een trein : vermorzelde, verbrijzelde stukken akelig verwrongen metaal. Dan vallen zijn ogen op het woord Duisburg. Daar ligt zijn broer... Even verder staat een lijst met namen. Hij leest ze niet door. Er is één naam die tussen de andere uitspringt, als was hij met hoofdletters gedrukt : „Thienpondt Emiel, soldat, 14ième”.

Voor Julien was de maand herhaling afgelopen. Die zelfde dag nog zou hij naar huis terugkeren. Maar niet naar een kermis...

Hier verlaten we de levenden. Ze zouden nog lang en gelukkig leven. Dat doen ze trouwens nog steeds, bijna zestig jaar later, in hun huis op de markt, naast het gemeentehuis van Assenede. Enkel een aantal vergeelde foto's vertellen nog welke ramp zich een mensenleven geleden in het verre

Duisburg afspeelde. Die dagen van verschrikking zijn verbleekt in de herinnering en dat is maar goed ook. Het leven gaat verder, steeds nieuwe dingen stapelen zich op in het geheugen en bedekken met een donzen vacht de feiten van 30 juni 1923.

We doen dus verder een beroep op de Stadsarchieven van Gent, waar oude jaargangen van diverse kranten worden bewaard. De bomaanslag op de trein heeft destijds opschudding verwekt in België en haalde de voorpagina's. Gedurende verschillende dagen vinden we steeds meer bijzonderheden over de aanslag. De streek rond Duisburg wordt streng getroffen door een aantal maatregelen die door Generaal Beaurain, Kommandant van het bruggehoofd te Duisburg en Generaal Rucquay, bevelhebber van het bezettingsleger, worden genomen :

1. *Er worden twintig gijzelaars genomen. (In de Rijksdag van 2 juli 1923 zou door de voorzitter worden meegedeeld, dat het Rijksdaglid Dr. Host, wegens de aanslag als gijzelaar werd gevangen genomen.)*
2. *Tot verder order, sluiting van koffiehuisen, schouwburgen en openbare inrichtingen.*
3. *Tot verder order, verbod van alle tramverkeer.*
4. *Tot verder order, verbod van alle auto- en motorverkeer.*
5. *Vanaf 22 uur tot 5 uur 's morgens, verbod van alle verkeer voor voetgangers.*
6. *Tot verder order zullen er geen paspoorten meer verstrekt worden.*
7. *De overtreders zullen onderworpen zijn aan de straffen bij de bestaande besluiten voorzien, en zullen daarenboven blootstaan aan onmiddellijke aanhouding, en de verbeurdverklaring van hun voertuigen.*

Het parket dat het onderzoek leidde, ontdekte „eene bende Duitsche booswichten”, die zich in Belgisch soldaat verkleed hadden. Voor het vertrek had een van hen de bom, in een valies verborgen, de trein opgesmokkeld en in het toilet achtergelaten.

Op woensdag 4 juli 1923 werden de lijken naar Brussel overgebracht. Eerst werd echter een plechtigheid gehouden te Krefeld. Daar ontvingen de slachtoffers postuum de Leopoldsorde. Ze werd door de generaals de Longuevillen en Beaurain bevestigd aan de Belgische vlag die iedere kist bedekte.

Door de stille straten van Krefeld trok de stoet vervolgens naar het station, waar een escadron vliegtuigen een regen van bloemen op de kisten liet neerdalen.

Er zouden nog veel plechtigheden volgen, zowel te Brussel als in iedere gemeente die een slachtoffer te betreuren had. Vooral te Brussel ging het er groots aan toe. Alle regimenten van het garnizoen hadden afdelingen gezonden om bij de aankomst van de trein de laatste eer te bewijzen. Talrijke illustere figuren uit de politieke wereld waren aanwezig. We besluiten echter met een kort citaat uit de krant van 5 juli 1923 :

„Eene groote menigte staat achter de houten afsluiting en groet eerbiedig. Menigeen pinkt een traan weg. Een twaalftal familieleden van de vermoorde soldaten Senelle, Lemmens en Vandesype zijn aanwezig. Vaders, moeders, zusters, broeders, zelfs een kleuter van 5 jaar, zoon van een der slachtoffers die nieuwsgierig rondblijkt. Die beproefde lieden weenden bitter.”...